

Sygn. akt III CSK 74/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa T. Ś.
przeciwko W. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 października 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądającego od pozwanej na rzecz powoda kwotę 100 000 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zwrotu zaliczki wpłaconej przez powoda pozwanej na poczet ceny nabycia nieruchomości.

Sądy ustaliły między innymi, że strony negocjowały nabycie przez powoda od pozwanej nieruchomości składającej się z kilku działek i na poczet ceny nabycia tej nieruchomości powód przekazał pozwanej kwotę 100 000 zł. Ostatecznie do sprzedaży całej nieruchomości nie doszło, gdyż trzy miesiące później strony zawarły umowę nabycia przez powoda od pozwanej tylko jednej działki za kwotę 40 000 zł zapłaconą w całości w chwili sprzedaży, co zostało stwierdzone i pokwitowane w akcie notarialnym. Ponieważ pozwana, mimo wezwań nie zwróciła powodowi zapłaconej wcześniej kwoty 100 000 zł powództwo zostało uwzględnione na podstawie art. 410 w zw. z art. 405 k.c.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: „czy pokwitowanie odbioru całości ceny sprzedaży zawarte w akcie notarialnym umowie sprzedaży nieruchomości, która to cena została ustalona na znacznie niższym poziomie niż wcześniej przekazana przez kupującego sprzedającemu zaliczka odwraca zasadę ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 kc w zw. z art. 232 k.p.c. zwalnia powoda żądającego zwrotu całości zaliczki od wykazania, że nie doszło do zaliczenia jej części na poczet ceny sprzedaży nieruchomości, nakazując wykazanie tych okoliczności przez pozwanego”?

Stwierdziła też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona gdyż „przy orzekaniu w niniejszej sprawie prawo zostało naruszone *prima facie* w sposób oczywisty w szczególności poprzez naruszenie przez Sądy orzekające art. 247 k.p.c. oraz jeśli chodzi o naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności jeśli chodzi o art. 60 i 65 kc oraz art. 6 kc w zw. z art. 232 k.p.c..”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego powstałego na tle określonego przepisu prawa, wykazać, że ma ono istotny, poważny i uniwersalny charakter, wskazać kontrowersje i rozbieżne oceny prawne jakie zagadnienie to wywołuje, oraz wykazać, że nie zostały one jeszcze rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy co jest konieczne nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tych okoliczności. Nie przedstawiła żadnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych występujących na tle sformułowanego przez nią pytania, które w istocie nie jest zagadnieniem prawnym we wskazanym wyżej rozumieniu, lecz pytaniem o to jakie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy powinna udowodnić każda ze stron. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się zaś w tym zakresie do przedstawienia stanu faktycznego ustalonego przez Sądy oraz własnego stanu faktycznego przyjętego przez pozwaną i niedopuszczalnej w skardze kasacyjnej polemiki z oceną dowodów dokonaną przez Sądy oraz z ich oceną prawną, która może być kwestionowana w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, jednak nie jest to wystarczające do wykazania występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc że doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49, z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100). Nie przedstawiła bowiem żadnych argumentów w tym przedmiocie a samo twierdzenie o oczywistym naruszeniu przez Sąd określonych przepisów nie jest wystarczające (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07 i z dnia 30 sierpnia 2007 r. II CSK 322/07, nie publ.).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw